

ת"פ 62025/09/19 - מדינת ישראל נגד לורי שם טוב

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 62025-09-19 מדינת ישראל נ' שם טוב

בפני	כבוד השופטת - נשיאה עינת רון
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמת	לורי שם טוב

החלטה

לפניי בקשת הנאשמת, למתן צווים להמצאת מסמכים, בקשה לפי סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב 1982 (להלן: "**החסד"פ**").

רקע ועובדות:

נגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירה של התעללות בבעל חיים (3 עבירות) - עבירה לפי סעיף 2 + 17 (א)(1) לחוק צער בעלי חיים (הגנה על בעלי חיים), תשנ"ד 1994 (להלן: "**חוק צער בעלי חיים**") וכן עבירה של הריגה או היזק לבעל חיים - עבירה לפי סעיף 451 לחוק העונשין, התשל"ז 1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

כנטען בעובדות כתב האישום, ביום 31/12/18 בשעה 10:00 או בסמוך לכך, בכלא נווה תרצה, אגף 1, במטבחון, בעת ששהתה הנאשמת במקום כאסירה, הבחינה בחתולים בקרבת מתן מים - "הקולר".

הנאשמת קמה מכיסאה, ניגשה לעבר מקום הימצאות החתולים והחלה לבעוט בחוזקה פעמיים בחתול שצבעו שחור ולבן, שהיה בפינת המטבחון, ודחפה אותו אל מאחורי מתקן המים. המכות גרמו לפגיעה ממשית והחתול בקושי רב הצליח לנוע וכתוצאה מהבעיטות של הנאשמת, פרפר ומת במקום האירוע.

במועדים סמוכים קודמים לאירוע המתואר דלעיל, במועד מדויק אינו ידוע לתביעה, התעללה הנאשמת בחתולים המצויים במתקן, בכך שהכניסה פנים של חתול לתוך גוש צואה, כדי ללמדו היכן עושים את הצרכים. בנוסף, לקחה סל כביסה והשליכה אותו על חתול שהיה בסמיכות אליה.

בנסיבות המתוארות דלעיל, עברה הנאשמת עבירות של התעללות והאכזרות לבעל חיים והמתה במזיד של בעל חיים.

טענות הנאשמת:

הנאשמת היא עיתונאית בלוגרית ופעילה חברתית, אשר שהתה במעצר בבית הסוהר "נווה תרצה" משך תקופה בת שנתיים ושלושה חודשים, החל מיום 27/2/2017 ועד ליום 3/5/2019, בגין הליך פלילי אחר המתנהל כנגדה ואינו קשור לתיק דנן, בפרשה ידועה המכונה **"מעצר הבלוגרים"**.

ביום 10/1/2019, נחקרה הנאשמת בגין האירוע המיוחס לה בכתב האישום, ואולם, לטענת הנאשמת, החוקרים לא חקרו אותה בגין העבירות ולא ניתנה לה ההזדמנות למסור גרסתה לחשדות אלה ולא נעשה כל ניסיון להגיע לחקר ה"אמת".

לטענת הנאשמת "תפרו לה תיק" ו"ניפחו" את כמות הסעיפים בכתב האישום, אירועים אלה אירעו לאחר שהחלו להתפרסם כתבות בעיתונות ובטלוויזיה הקוראות לשחרורה מהכלא בשל פרשת הבלוגרים.

הנאשמת מכחישה את ביצוע העבירה המיוחסת לה בכתב האישום ובכוונתה לנהל את המשפט ולהוכיח חפותה.

במסגרת בקשתה עותרת הנאשמת לקבל את המסמכים הבאים:

א. תיק רפואי (נפשי) ו-תיק סוציאלי של המבקשת מבית הסוהר "נווה תרצה": הכולל בין היתראת כל התיק הרפואי, התיק המתעד את מצבה הנפשי והפסיכולוגי של הנאשמת, התיק הסוציאלי, כולל כל רשימות העובדות הסוציאליות, כל החלטות מפקדי שב"ס לסיווגה של הנאשמת כעצורה רגילה, עצורה בהשגחה, עצורה בבידוד, עצורה כסג"ב, וכל המסמכים אשר תמכו בסיווג זה.

ב. תיק "משמעתי" (גיליון האשמה) בעניינה של המבקשת מבית הסוהר "נווה תרצה":

תיקה המשמעתי של הנאשמת, לטענתה, בתקופת מעצרה בביס"ר "נווה תרצה" היא הועמדה לדין משמעתי בגין עבירות משמעתי ובין היתר עבירה של "האכלת חתולים" בניגוד להוראות שב"ס. הנאשמת בחקירתה טענה כי "אוהבת חתולים" ומטפלת בהם גם תוך כדי ריצוי המעצר ואף מחוצה לו. לצורך הוכחת טענה זו, זקוקה הנאשמת לגיליון ההאשמה בהקשר זה.

בנוסף, טוענת הנאשמת כי במהלך מעצרה הועמדה לדין משמעתי והוטלו עליה עונשים הכוללים תקופות מרובות של בידוד ושהייה באגפי הפרדה.

ג. דו"ח סוהר והחלטת מפקד ביס"ר נווה תרצה שלא להעמיד את המבקשת לדין משמעתי:

בהתאם לפקודת נציבות בתי הסוהר מס' 04.13.00 "דין משמעתי אסירים" פרק ב' (עמ' 17 לפקנ"צ) הדן בשלבי ההליך המשמעתי בעניינם של עצורים המוחזקים במשמורת בביס"ר, קיימת חובת דיווח על סוהר אשר נודע לו על ביצוע עבירת משמעת לכאורה וכי עליו למלא דו"ח בכתב ולהעבירו אל מפקד הביס"ר. בהתאם לסעיף ה(2) לפקנ"צ לעיל, על מפקד הביס"ר להחליט אם יש מקום לנקוט בהליכים משמעתיים כנגד אותו עצור וברי כי עליו לנמק החלטתו בהתאם למספר שיקולים המתוארים בפקנ"צ.

לטענת הנאשמת, היא לא הועמדה לדין משמעתי בביס"ר ואיש לא בא כלפיה בטענה כלשהי, או בדרישה, עד שלהפתעתה הוגש כנגדה כתב האישום בתיק.

עוד לטענתה, קיימת חשיבות כי המבקשת תקבל לידיה את דו"ח הסוהר והחלטת מפקד בית הסוהר והנמקתה מדוע הוחלט שלא להעמידה לדין משמעתי בגין האירוע המתואר בכתב האישום.

לטענת הנאשמת, אף אם התלונה החלה כתלונה למשטרה, ולא כדין משמעתי, חלה חובת דיווח על הסוהרים ללא קשר למעשי האסירים ועליהם למלא דו"ח בכתב ולהעבירו למפקד ביס"ר אשר יחליט אם יש מקום להעמידה לדין. אין באופן התנהגות של עדת תביעה מס' 4, כדי לשנות זאת, גם אם פנתה למשטרה קודם כל, חזקה על הסוהרים כי היו מודעים לאירוע נשוא כתב האישום והיו מחויבים לפעול לפי ההוראות.

ד. תיעוד של כל מצלמות האבטחה המותקנות במטבחון חדר האוכל בעת האירוע:

מחומר החקירה שהועבר לידי ההגנה, עולה כי מטבחון חדר האוכל בביס"ר "נווה תרצה" בו אירע האירוע נושא סעיף 2 לכתב האישום, היה מרושת במספר מצלמות אבטחה אשר תיעדו את האירוע מזוויות נוספות אחרות. למרות זאת, חסרות זוויות צילום נוספות, אשר יכולות לשפוך אור על האירוע ולסייע בהגנתה, ועל כן מבוקש למסור כמה מצלמות מותקנות במטבחון ובחדר האוכל.

בחדר האוכל קיימות שתי מצלמות כאשר רק אחת מהן נמסרה לנאשמת, ולגבי השנייה לא בוצעה צריבה. ההגנה עותרת, ככל שלא קיים שרטון, להעביר לידיה שרטוט הכולל תמונות של המיקום המדויק בו מותקנת המצלמה.

ה. תיעוד האירוע במלואו (ולא כפי שהועבר באופן חלקי בלבד):

בחומר החקירה מצוי שרטון שתועד ממצלמת אבטחה מס' 30 במטבחון חדר האוכל ושארכו 5 דקות בלבד, בעוד שסופו של האירוע אינו מתועד כלל בשרטון זה (וכך למשל אין בשרטון כל תיעוד באשר לאיסוף גופת החתול ע"י איש צוות משב"ס (ראה בעניין זה דו"ח פעולה מאת איציק חזני מיום 03.01.19)).

ו. תיק אישי משמעתי בעניינו של החוקר יצחק אבישר (ע"ת מס' 3 בכתב האישום):

בידי הנאשמת טענות רבות ומגוונות הנוגעות להתנהלותו של החוקר, אשר ביום 10/1/19, גבה את הודעתה תוך הפרה גסה של זכותה הבסיסית להיוועצות בעו"ד בטרם החקירה וכן תוך רמיסת זכויות נוספות של הנאשמת. החוקר ביצע פעולות חקירה רבות בתיק, כגון גביית עדותם של המעורבים וכן קבלת תיעוד מצלמת האבטחה משב"ס והסתפק רק בקבלת ראיות חלקיות. ידוע לנאשמת כי במסגרת הליכים משפטיים אחרים, בהם העיד החוקר יצחק אבישר, קבעו בתי המשפט ממצאים קשים באשר למהימנותו ומקצועיותו של החוקר.

הואיל ובהליך זה ביהמ"ש הנכבד יתבקש להידרש למידת מהימנותו ומקצועיותו של החוקר, קיימת חשיבות מכרעת לדרכי פעולתו של חוקר זה, מהימנותו, עברו המשמעתי ולכן מבוקשת גישה למסמכים הבאים בעניינו של החוקר: (א) גיליון הרשעות במח"ש (ב) פירוט עבר משמעתי (ג) תלונות על התנהגות לא נאותה או ביצוע לקוי של תפקידו המשטרתי (תיקי בירור או בהגה המשטרתי "תיק ירוק").

עתירת הנאשמת למסירת התיק המשמעתי של החוקר הינה מכוח הוראות סעיף 108 לחסד"פ.

ז. פלט רישום (ושהייה באגפים) בעניינה של האסירה דורין ביליה (ע"ת מס' 4 בכתב האישום):

האסירה דורין ביליה, מסרה בהודעתה כי בזמנים הרלוונטיים לכתב האישום, היא שהתה באגף ב' בכלא "נווה תרצה" יחד עם הנאשמת ובמסגרת זו העידה כי ראתה אותה מבצעת את המעשים המיוחסים לה בסעיף 3 לכתב האישום. סעיף זה מבוסס כל כולו על עדותה של דורין. אלא, שלשיטת הנאשמת, בזמנים הרלוונטיים לכתב האישום, ע"ת מס' 4, הגב' דורין ביליה כלל לא שהתה עם הנאשמת באותו אגף, כך שלא היה באפשרותה לקלוט בחושיה את הדברים עליהם העידה ושאיננו באגף. הנאשמת כלל לא נחקרה בגין האירועים המבוססים על עדותה של ביליה וממילא לא ניתנה לה ההזדמנות לשטוח טענה זו בפני חוקרית.

לפיכך, עותרת הנאשמת כי יועבר לעיון ההגנה פלט רישום מפורט בדבר האגף בו שהתה האסירה במהלך מעצרה ו/או מאסרה ובפרט במועדים הרלוונטיים לכתב האישום.

ח. תיק רפואי (נפשי) של עדות התביעה מס' 4 ו-5 מבית הסוהר "נווה תרצה":

הנאשמת עותרת כי יוצא צו, ביחס לעדות התביעה מס' 4 ו-5, האסירות דורין ביליה ואילנה אסקין, שבעקבות הודעותיהן נפתחה החקירה כנגד הנאשמת, לקבל את כל התיק הרפואי (נפשי) החל ממעצרה ועד שחרורה, לרבות התיק המתעד מצבן הנפשי והפסיכולוגי החל ממעצרה ועד שחרורה של העדות.

ט. תיק משמעותי בעניינם של הסוהרים, עדי התביעה מס' 7,6 ו-8:

לטענת הנאשמת, הסוהרים אודליה אולגה מימון, איציק חזני וקלעאני אמל אשר ביצעו פעולות בתיק זה, ביצעו בעברם עבירות משמעות קשות ובין היתר כנגד אסירים ואסירות בביס"ר.

בהליך משפטי זה, קיימת חשיבות להתחקות אחר עברם המשמעותי של עדים אלה שמהימנותם בעלת חשיבות במשפט ותעמוד לביקורת שיפוטית.

הפלט המשמעותי בעניינם של הסוהרים נדרש לבחינת מהימנות העדים, היא אינה בהכרח נבחנת בהתאם לעבר המשמעותי שלו ויש במידע הזה שיקולים רלוונטיים שיכולים לסייע לנאשמת.

י. מידע בדבר שמה המלא של "בכירה בשב"ס" שהתראיינה לתקשורת לאחר האירוע:

בסמוך לאחר קרות האירוע וחקירתו, דאגו גורמים במשטרה ובשב"ס להתראיין בתקשורת ולספר על האירוע נושא כתב האישום והכל במטרה להשחיר את שמה של הנאשמת בעיני הציבור.

ביום 20/6/19, התראיינה "בכירה משב"ס" בתכנית הלילה "הצינור" תחת חסיון פרטיה של אותה בכירה ועיוות קולה כך שלא ניתן היה לזהותה.

בעקבות ראיון זה ואחרים, הנאשמת ספגה מסכת השמצות, גידופים ואף איומים קשים על חייה, הן בהודעות כתובות ותגובות לכתבה והן באמצעות שיחות טלפון. הנאשמת נאלצה להגיש תלונה במשטרה כנגד בלוגר שאיים לפגוע בחייה.

אותה "בכירה בשב"ס" הפרה את עקרון הסובידיצה, קיימת השפעה על הליך זה באופן המחייב העברת מידע בדבר שמה המלא של אותה בכירה בשב"ס כך שההגנה תוכל לבקש זימונה לעדות בפני ביהמ"ש הנכבד בהליך זה.

תגובת המאשימה:

בקשת הנאשמת משולבת יחדיו עם סעיף 74 לחסד"פ על כל המשתמע מכך ואינה בקשה רק על בסיס סעיף 108 לחסד"פ.

המאשימה דוחה את טענות הנאשמת תוך סלידה משימוש בוטה וציני בביטוי "תפירת תיקים". חומר הראיות בבסיס כתב האישום אוחז בתיעוד מצלמות אבטחה, עדות אסירות נוספות מאותו אגף בו שהתה הנאשמת ודו"חות סוהרים.

נראה כי הנאשמת עוסקת במסע דייג על מנת לנסות ולכרסם בעצמת הראיות וקבילותן, מבלי שהעמידו לשם כך תשתית ראייתית ולו ראשונית בגינה יתאפשר לפנות בבקשה זו, בפניה ערטילאית וכללית תוך התעלמות מוחלטת במרבית הסעיפים מהלכה פסוקה בדבר מבחן הרלוונטיות לפיה "על בית המשפט להפעיל שיקול דעת פרטני בגדרו יש ליישם את מבחן הרלוונטיות".

אשר למבוקש בסעיף ג' לבקשה, הפנתה המאשימה למסמכים המסומנים ב' וג' בתיק החקירה, שכותרתם "טופס הגשת פניית אסיר - הגשת תלונה במשטרה" ו"פנייה מאסירה להזמנת חוקר". מכותרות אלו בלבד, ניתן ללמוד כי תחילתה של חקירה בתלונת אסירה אחרת מאותו אגף (עדת תביעה מס' 4) למשטרת ישראל ולא לשלטונות שב"ס, באופן המייתר פנייה להליך משמעותי והשומט את הקרקע תחת הטיעון בסעיף זה.

אשר למבוקש בסעיף ד' - בחומר הראיות לא קיימת כל עדות לכך כי "מטבחון חדר האוכל...היה מרושת במספר מצלמות אבטחה". הדרישה לקבלת פירוט מלא לכמות המצלמות באזור חדר האוכל הינה בבחינת מסע דייג, שמקורו בטענה ספקולטיבית, ללא ביסוס ראייתי, אף לא מפיה של הנאשמת אשר שהתה תקופה ארוכה באגף.

באשר למבוקש בסעיף ח', לא ברור כלל ועיקר מעתירת הנאשמת כיצד נרקם קשר כלשהו בין נתונים אלו, לבין קיומן של ראיות פוזיטיביות להוכחת אשמתה של הנאשמת באופן שיכול לסייע לה להגנתה. משכך, יש לדחות את הבקשה על הסף, שכן עתירה לה תוביל לפגיעה אנושה בזכות החוקתית של העדות לפרטיות ולכבוד שהינה גוברת בנסיבות העניין מול בקשת הנאשמת.

הוא הדין באשר לעתירת הנאשמת לקבל לידיה את רישומם הפלילי של החוקר והסוהר (סעיפים ו' ו-ט' לבקשה).

בקשת הנאשמת "לבחון" את עברם הפלילי של אלו באמתלה שהינם קריטיים לבירור חקר האמת, הגם שאינה נסמכת ונשענת על נתון קונקרטי, אף היא הינה אמירה כללית וערטילאית, המלמדת לכשעצמה שמדובר בבקשה ספקולטיבית שאינה מעוגנת בחומר הראיות, אינה יכולה לסייע להגנתה של המבקשת ומהווה, כאמור לעיל, "מסע דייג".

תיקון תשס"ו בחוק המרשם הפלילי ותקנת השבים, התשמ"א-1981 (להלן: "**חוק המרשם**") בו נקבע כי הרשעות בבית הדין המשמעותי של משטרת ישראל אינן עוד חלק מן המרשם הפלילי ואינן ניתנות עוד לעיון והצגה בבית המשפט במסגרת חוק המרשם.

בסעיף 21 לחוק המרשם נקבע כי "בעל סמכות על פי דין הפועל בסמכותו לא יביא בחשבון מידע שאינו זכאי לקבלו לפי חוק זה". היינו, משלא רשאי בית משפט לקבל מידע בדבר תיקים משמעותיים, כמפורט לעיל, הרי שאינו רשאי להתיר לראיה שכזו לבוא בין כתליו.

אשר למבוקש בסעיף י', לא ברור המבוקש בסעיף זה לחקר האמת בסוגיית אשמתה של הנאשמת בדין. המאשימה מתנגדת להגיש או להציג לעיון בית המשפט כל פרט שאינו מהווה ראיה או פרט מידע שיש בו כדי להכריע בסוגיות המשפטיות ובוודאי כזה השאוב מתוך העיתונות.

תגובת שב"ס:

מתגובת הנאשמת לא ברור, כיצד רשימה של כלל העובדות הסוציאליות בבית הסוהר נווה תרצה, החל מיום מעצרה ועד למועד שחרורה יסייעו לה בהגנתה. כך לגבי דרישת הנאשמת כי יומצאו לרשותה התיקים המשמעותיים של סוהרים בשב"ס המופיעים כעדי תביעה בכתב האישום.

התיק הרפואי של עדות תביעה 4 ו-5, מדובר בחומר אשר חל עליו חסיון, הן מכוח הוראות חוק זכויות החולה והן מכוח הוראות חוק הגנת הפרטיות. ברי כי הנימוק המתואר אינו מצדיק התרת חשיפת הפרטים האמורים אודות עדות התביעה.

באשר לשיבוצה של עדת תביעה 4, מבדיקה במערכת הממוחשבת של שב"ס ("צהר") עולה כי במועד האירוע (31/12/18), הייתה משובצת באגף 2 בבית הסוהר נווה תרצה. באשר לאירוע השני המתואר בכתב האישום, היותר ומועד התרחשותו אינו בידיעת המאשימה, אין כל רלוונטיות למקום שיבוצה בבית הסוהר. ומכל מקום, האמור אינו נותן מענה לשאלה היכן הייתה העדה באותו רגע נתון כשהתרחש אירוע כזה או אחר.

מצלמות האבטחה - מדובר במצלמות אשר משמשות כאמצעי אבטחה ואשר נועדו בראש ובראשונה, לצפייה על המתרחש בשטחי בית הסוהר בזמן אמת על ידי מרכז השליטה היחידתי, התיעוד הדיגיטלי נשמר במערכות שב"ס לתקופה קצרה בלבד שלאחיה הוא נמחק, למעט אם נעשתה שמירה של אירוע מסוים באופן יזום. בבית הסוהר לא קיים תיעוד של האירוע, תיעוד הועבר לחוקר אבישר ביום 3/1/19. כמו כן, קיימת מצלמה נוספת בחדר אוכל אגף ב', אולם היא אינה מצלמת את מקום האירוע ועל כן לא בוצעה צריבה של מצלמה זו. תקינות המצלמות בבית הסוהר נבדקת באופן יומי על ידי סמב"צ היחידה ומתועדת בטבלת אקסל.

שמה של בכירה בשב"ס: לשירות בתי הסוהר לא מוכר ראיון יזום של שב"ס בנושא זה. שב"ס אינו שולח אנשי סגל ובוודאי שלא קצינים בכירים לראיונות בעילום שם או בעיוות כל. כמו כן, בנושא שידור ראיון המפר את הסובידיצה יש לפנות לגוף השידור. עוד טוען שב"ס כי לא ברור כיצד מסירה של שם כזה או אחר, בהקשר הריאיון תסייע להגנת הנאשמת בהתאם לסיבה אותה ציינה.

אין כל מניעה להעביר לידי הנאשמת את כלל המסמכים הרפואיים והנפשיים בעניינה, לרבות התיק הסוציאלי ומסמכים אלו יועברו לידי הנאשמת, לאחר שייאספו.

אין כל דו"ח סוהר שעניינו החלטה שלא להעמיד לדין את הנאשמת, אותר דו"ח סוהר וכן החלטה של סגנית מפקדת ביס"ר נווה תרצה שלא להעמיד את הנאשמת לדין משמעתי, בגין אירוע אחר שהתרחש ביום 12/3/19, במסגרתו נצפתה הנאשמת כשהיא "מאכילה חתולים בגבינה לבנה".

דין והכרעה:

בראשית הדיון וההכרעה, יצוין כי הנאשמת עתרה לקבל את התיק הרפואי (נפשי), תיק סוציאלי ומסמכים מנהליים בעניינה. המדובר במסמכים אישיים השייכים לנאשמת, עתירת הנאשמת אל בית המשפט אינה ברורה, שכן אין המדובר בבקשה מכוח סעיף 74 ו/או סעיף 108 לחסד"פ, וכעולה מתגובת שב"ס, הנאשמת פנתה אל שב"ס בבקשה כי חומרים אלו יימסרו לידיה ובנסיבות אלה הרי שהדיון ברכיבים אלו מתייתר.

הדיון שלפניי יתחלק לשני ראשים, ראשון עניינו בבקשת הנאשמת מכוח סעיף 74 לחסד"פ והשני עניינו בבקשה מכוח סעיף 108.

יצוין, כי כותרת בקשת הנאשמת, נושאית "בקשה לפי סעיף 108 לחסד"פ" אלא שעיון בבקשה מלמד כי חלק מהחומר הדרוש בה, עניינה בבקשה מכוח סעיף 74 לחסד"פ.

סעיף 74 לחסד"פ

סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב 1982 (להלן: "**החסד"פ**") קובע:

"[...]הוגש כתב אישום בפשע או בעוון, רשאים הנאשם וסניגורו, וכן אדם שהסניגור הסמיכו לכך, או, בהסכמת התובע, אדם שהנאשם הסמיכו לכך, לעיין בכל זמן סביר בחומר החקירה וכן ברשימת כל החומר שנאסף או שנרשם בידי הרשות החוקרת, והנוגע לאישום, שבידי התובע ולהעתיקו".

"חומר החקירה" אינו מוגדר בסעיף ואף האמירה "רשימת כל החומר שנאסף או שנרשם בידי הרשות החוקרת והנוגע לאישום" אינה בת גבולות ברורים.

במספר פסקי דין שנתנו על ידי בית המשפט העליון, הותוו עקרונות חשובים לאורם יש להלך בדיון בסוגיה הנדונה.

בית המשפט העליון עמד לא אחת על החשיבות הנודעת לזכות העיון בחומר חקירה ומרכזיותה בהליך הפלילי עוד נקבע במספר רב של החלטות כי הזכות לעיון בחומר חקירה הינה בעלת חשיבות מרובה למימוש הזכות למשפט הוגן והינה אחת מזכויות היסוד של נאשמים בהליכים פליליים. זכות הגילוי והעיון נתפסת כחלק מזכויות הנאשם לפרוס הגנתו בבית המשפט (ע"פ 4765/98 **נדאל אבו סעדה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נג (1), 832, 838 (1999) (להלן: "**נדאל**")).

עוד נקבע בענין נדאל לעיל, כי תכלית הגילוי היא הוצאת האמת לאור, שכן, אלמלא זכות זו, יכול שתישלל מהנאשם האפשרות לסתור ראיה או לבחון מהימנות ראיה.

העקרונות, אשר לאורם יש ליצוק תוכן למונח "חומר חקירה", הנם עקרונות יסוד של הזכות למשפט הוגן, אשר "**איננה רק זכותו של הפרט אלא היא משקפת אינטרס ציבורי כללי, שנועד להבטיח כי מערכת המשפט תכריע בגורלו של נאשם בגדרו של משפט הוגן, שבו ניתנה לו הזדמנות מלאה להציג את הגנתו**" (בש"פ 2043/05 **מדינת ישראל נ' גד זאבי ואח'**, תק - על 2005 (3) 3453, 3459).

נקבע לא אחת כי יש ליתן פרשנות מרחיבה למונח "חומר חקירה", כך שכל חומר הקשור באופן ישיר או עקיף לאשמות המיוחסות לנאשם, והנוגע ליריעה העובדתית הנפרסת בכתב האישום, יהווה חומר חקירה, במובנו של סעיף 74

לחסד"פ. במסגרתו של מבחן רחב זה עשויים להיכלל גם מקרים שבהם הרלוונטיות של החומר שבמחלוקת להגנתו של הנאשם, איננה מובהקת, או כאשר החומר המבוקש אינו קשור במישרין לאישומים המיוחסים לאותו נאשם (בש"פ 2837/13 אוהיון נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 2.5.13);

"[...] גם ראיות השייכות באופן הגיוני לפריפריה של האישום ולא רק ראיות המתייחסות במישרין למעשה העבירה המיוחס לנאשם, יכולות להוות "חומר חקירה" (בג"צ 233/85 הוזייל נ' משטרת ישראל, פ"ד לט (4) 124, 129 (1985)/

כן נכלל חומר אשר לא נאסף על ידי הרשות החוקרת, אולם נמצא, על פי טיבו, בשליטתה, במובן הרחב.

עוד נכתב בעניין זה:

"[...] גם ראיות 'פריפריות' שאינן מתייחסות במישרין למעשים המיוחסים לנאשם, אלא לאנשים אחרים ולמעשים אחרים ושמיתוכן מבקש הסניגור לדלות חומר די לקעקע מהימנותן של הראיות הישירות" (בש"פ 3222/96 עבד אעמס ואח' נ' מדינת ישראל, תק-על 96 (ב) 388, 389).

ניתן לחייב את התביעה למסור להגנה חומר חקירה "בין אם מצוי הוא למעשה בידי התובע, ובין אם מצוי הוא במקום אחר שלתביעה שליטה עליו" (ע"פ 1152/91, 2295/91, 3333/91 סעיד בן אסמעיל סיקסיק נ' מדינת ישראל, פ"ד מו (5), 8, 19-20).

בבש"פ 1408/14 פלוני נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 14.4.14 (להלן: "בש"פ 1408/14") נדונה השאלה, האם זכאי נאשם לעיין ברשימת התיקים הממתינים לבירור דין (להלן: "מב"דים") והתיקים הסגורים בעניינו של עד מטעם התביעה.

בש"פ 1408/14 הפנה לסעיף 78 לחסד"פ שכותרתו חומר סודי:

"[...] הוראות סעיף 74 אינן חלות על חומר שאי גילוי מותר או שגילוי אסור לפי כל דין..."

רוצה לומר, ככלל, זכות העיין בחומר חקירה קיימת מקום בו אין עסקינן בחומר סודי ו/או חומר שניתנה לגביו תעודת חיסיון לפי סעיפים 44 ו-45 לפקודת הראיות (נוסח חדש), התשל"א 1971 (להלן: "פקודת הראיות").

עוד נקבע בבש"פ 1408/14:

"[...] דין דומה הוחל על חומרים אחרים שעליהם חלה חובת סודיות, שלא מכוח תעודת חיסיון (ראו: בש"פ 2481/96 רבינק נ' מדינת ישראל, פ"ד נ (2) 498, 503 (1996); בש"פ 4747/11 פלוני נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 26.10.11). אין משמעות הדבר כי לעולם חוסן וכי 'אין מצב' שבו יוכל נאשם לעיין בחומר סודי, אלא שהאפשרות לעיין בחומר שכזה תלויה בהסרת "מעטה הסודיות", במקום שניתן להסירו (ראו: יעקב קדמי על סדר הדין בפלילים 975 (חלק שני - הליכים שלאחר כתב אישום א, 2009) (להלן: קדמי))."

זאת ועוד, חוק המרשם הפלילי, מסדיר את ניהול המרשם הפלילי וכולל בתוכו מידע אודות הרשעות, עונשים פליליים, החלטות נוספות של בתי משפט בהליכים פליליים. עוד קובע חוק המרשם הפלילי את העקרונות למסירת מידע, כאשר הוא מבחין בשלושה סוגי מידע:

א. **הרשעות ועונשים** - המרשם יהיה חסוי ולא יימסר מידע ממנו אלא לפי חוק זה. עוד קובע כי המידע יימסר לרשויות ולבעלי תפקידים המפורטים בתוספת הראשונה לחוק המרשם הפלילי, כאשר בתי המשפט נמנים על הרשויות. המידע יימסר מקום בו הגילוי מהותי לנושא הדיון או כאשר הגילוי נדרש לבירור מהימנותו של עד ובעל דין ביקש את הגילוי.

ב. **מב"דים (תיקים ממתנים לבירור דין) -** ככלל, סעיף 11 לחוק המרשם הפלילי מתיר מסירת מידע לגבי מב"דים ואולם, המידע אודות המב"דים יימסר בכפוף למבחני הרלוונטיות, שנקבעו בסעיף י' לתוספת הראשונה, דהיינו, מקום בו הגילוי מהותי לנושא הדיון או כאשר הוא נדרש לבירור מהימנותו של עד ובעל דין ביקש את הגילוי.

"[...] מבחן אחד הוא למסירת הרשעות קודמות ולמסירת מב"דים לבית המשפט - מבחן הרלבנטיות הנ"ל על-פי סעיף י' לתוספת הראשונה - אך ישומו של המבחן לגבי מב"דים ראוי להיות נוקשה יותר ובדרך כלל יביא לתוצאה מצומצמת מזו של ישומו לגבי הרשעות קודמות. המב"דים כשמים כן הם, ממתנים לבירור דין, ועל כן משקלם נמוך בדרך כלל במידה ניכרת ממשקלן של הרשעות. בהתאם לכך, נקבע בפסיקה כי ככלל על התביעה להימנע מלהגיש לבית המשפט בדונו במעצר פלט מחשב של מב"דים בעניינו של נאשם (בש"פ 6718/06 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (10.9.2006)), וכי אין להביאם במניין השיקולים במסגרת הענישה (ע"פ 1173/97 אמסלם נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (1.3.1998)). ראוי גם לזכור כי רישום המב"דים כיום אינו מכיל מידע באשר למצבו של התיק, כך שיכול להימצא ברשימה תיק שבו חקירה רק החלה ולא הוגש כתב אישום, ובאותה מידה יכול להימצא בה תיק שבו ניתנה הכרעת דין ועדיין לא ניתן גזר דין (ראו: הוועדה לבחינת חוק המרשם הפלילי ותקנת השבים, תשמ"א 1981 דו"ח הוועדה 71 (2012) (להלן: דו"ח הוועדה)). ברי כי משקלו של תיק מהסוג הראשון נמוך במידה ניכרת ממשקלו של תיק מהסוג השני, ולבטח יש להבחין בין השלבים השונים במסגרת ישום מבחני הרלבנטיות.

ג. **תיקים סגורים** - עסקינן בתיקים אשר נסגרו מפאת העדר ראיות מספיקות, מפאת חוסר עניין לציבור, עיכוב הליכים וכיו"ב. סעיף 11 א' לחוק המרשם הפלילי קובע כי לא יימסר מידע על תיקים סגורים אלא לגופים המפורטים בתוספת השלישית. כאשר במקרה זה, בית המשפט איננו מן הגופים המפורטים בתוספת השלישית, וגם לא לשם הגנה במשפט פלילי, אין כל נפקות לשאלה האם עשוי להיות רלוונטי להגנת הנאשם.

כאן המקום לציין כי כעולה מבש"פ 1408/14 למרות שישנן החלטות שקובעות כי חוק המרשם הפלילי איננו "מחסום בלתי עביר" מפני מסירת מידע אודות תיקים סגורים, הרי שאין זה מתיישב לא עם לשון החוק ולא עם תכליתו ולפיכך, אין למסור מידע בדבר תיקים סגורים.

מידע אודות הרשעות ועונשים, הינו חלק מהמידע הכלול במרשם הפלילי, וזאת לפי סעיף 2 לחוק המרשם הפלילי ותקנות השבים. מנגד, מידע אודות מב"דים ותיקים סגורים, אינו כלול במרשם הפלילי, אלא מצוי ברישומים משטריים הדרושים לצרכי המשטרה. (עניין בש"פ 1408/14).

ראו בעניין זה גם הדברים שנקבעו בבש"פ 5881/06 שלמה בניזרי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (ניתן ביום 7/2/07).

ככלל, אין לאפשר להגנה לדרוש ולקבל ראיות למטרות של דיג (Fishing expedition) מתוך תקווה ספקולטיבית או השערה אותה מעלה הנאשם, שבחומר המבוקש על ידו יש כדי לשמש תשתית מספקת להגדרת החומר שבמחלוקת כ"חומר חקירה": "שימצא אולי בתיק מסוים חומר כלשהו שיעזור לה לנגח בו את המשטרה או את התביעה" (עניין הוזייל, 132). אלא שיש להצביע על יסוד של ממש להנחה, כי החומר אכן ישפיע על בירור האשמה המיוחסת לנאשם (בש"פ 6717/12 מדינת ישראל נ' אהרון, ניתן ביום 18.12.12):

"[...]במסגרת זו, חשיבות החומר המבוקש, להגנת הנאשם היא שאלה מרכזית שעל בית המשפט לשקול בדונו בחומר שאינו 'חומר חקירה' במובהק. כפי שנקבע, 'בבחינת הרלוונטיות של החומר לאישום, אין בית המשפט צריך להביא בחשבון אפשרות הגנה ערטילאית שאינן נראות לעין, ואל לו לתת ידו ל'מסע דיג' שאין רואים את תכליתו המעשית. הביטוי שהשתרש בפסיקתנו מקדמת דנן כי 'אין חקר לתבונת סניגור... הוא שובה לב אך גם תבונת הסניגור נשענת על נקודת אחיזה ממשית, ואינה בגדר מעשה קסמים. .. אכן, בשל מעמדה הרם של הזכות למשפט הוגן, בית משפט זה נוקט בגישה מרחיבה בהגדרת המונח 'חומר חקירה' כאשר הוא נדרש לבחון רלוונטיות של מסמכים מבוקשים... יחד עם זאת, יש לתת את הדעת לכך כי '... הגישה המרחיבה אינה חסרת גבולות. הרחבה יתרה עשויה בנסיבות מסוימות להרחיב את היריעה שלא לצורך, ובכך... לא תתרום להגנת הנאשם" (עניין אהרון, פסקאות 11-12, בש"פ 4109/13 מדינת ישראל נ' פביאן דה פאס, ניתן ביום 7.7.13).

עוד נקבע בפסיקה:

"[...]כשעסקינן בחומר שנראה לכאורה מרוחק מן האישום, עדיין עשוי להינתן משקל לחשיבות חומר זה להגנת הנאשם. בבחינה זו, אין להסתפק באפשרויות הגנה ערטילאיות שאינן נראות לעין, ואין ליתן יד ל'מסע דיג', שאין רואים את תכליתו המעשית. יש צורך ביסוד של ממש להשערה של הנאשם כי החומר ישפיע על בירור האישום נגדו. יתרה מכך, ככל שהזיקה בין החומר הנדון לבין השאלות שבמחלוקת במשפט רחוקה יותר, והזיקה בין החומר לפוטנציאל ההגנה של הנאשם קטנה יותר, כך גובר המשקל הניתן לשיקולים אחרים, כגון הפגיעה שעלולה להיגרם לעדים, בהם לקורבנות ולצדדים שלישיים. באיזון זה, זכותו של הנאשם למשפט הוגן אמורה להכריע באיזון חזיתי מול השיקולים הנוגדים, אולם כאשר האפשרות של הפגיעה בזכותו רחוקה - כך גובר משקלם של השיקולים הנגדיים" (שם, בפסקה 9, וההפניות שם) בש"פ 3099/08 אברהמי נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 23.2.09).

מן הכלל אל הפרט בכל הנוגע לבקשה מכוח סעיף 74 לחסד"פ:

מכאן לבחינה פרטנית של בקשת הנאשמת מכוח סעיף 74 לחסד"פ;

דו"ח סוהר והחלטת מפקד ביס"ד נווה תרצה שלא להעמיד לדין את הנאשמת:

עמוד 10

כעולה מתגובת המאשימה כמו גם תגובת שב"ס, חקירת הנאשמת החלה בפנייה של אסירה (ע"ת מס' 4) אל משטרת ישראל בבקשה כי תפתח בחקירה ולא אל שלטונות שב"ס, בנסיבות האמורות, סבורה המאשימה כי לא נדרש למלא דו"ח כאמור על ידי שב"ס.

לטענת שב"ס, לא אותר כל מסמך המתייחס לאירוע בגינו עומדת הנאשמת לדין מיום 31/12/18, קיים דו"ח אחר (אשר העתקו צורף לתלונה) שאינו רלוונטי לאישומים המיוחסים לנאשמת.

הנאשמת טענה בתגובתה כי התנהלות זו של המאשימה נוגדת את פקודת נציבות בתי הסוהר מס' 04.13.00 "דין משמעתי לאסירים", הקובע כי מקום בו התרחש אירוע פלילי או משמעתי חלה חובת דיווח על הסוהרים, ללא קשר למעשי האסירים, למלא דו"ח בכתב ולהעבירו אל מנהל בתי הסוהר.

בעניינו, כעולה הן מתגובת המאשימה והן מתגובת שב"ס, לא קיים כל דו"ח משמעתי בעניין זה. בנסיבות אלה, הרי שלא אוכל לחייב את המאשימה ושב"ס להמציא מסמך אשר, כאמור, לא קיים בידיה וככל שלנאשמת טענות בעניין זה, לעניין משקל הראיות שיוגשו, הרי שדין טענות אלה להתברר במסגרת ההליך העיקרי.

תיעוד של כל מצלמות האבטחה המותקנות במטבחון חדר האוכל בעת האירוע כמו גם תיעוד האירוע במלואו:

לטענת הנאשמת, הועבר לידיה תיעוד ממצלמת אבטחה אחת, אשר תיעדה, לכאורה את האירוע המיוחס לנאשמת, במטבחון חדר האוכל קיימות מצלמות נוספות אשר תיעדו את האירוע וככל שלא קיים תיעוד כאמור עותרת הנאשמת כי המאשימה תעביר לידיה שרטוט וצילומים של מקום האירוע.

לטענת המאשימה, כלל חומר החקירה וכלל הסרטונים הרלוונטיים הועברו לידי הנאשמת, קיימת מצלמה נוספת במטבחון ואולם היא אינה מצלמת את הזווית הרלוונטית בפינה בו אירע לכאורה האירוע.

בדין שהתקיים במעמד הצדדים, ביום 5/8/20, טען ב"כ הנאשמת, מאחר שלשיטת המאשימה לא קיים תיעוד נוסף במהלך ניהול ההליך הפלילי, כי ככל שיראה לנכון, יעתרו בפני בית המשפט שידון בהליך העיקרי, כי יערך סיור במקום, במסגרתו תוכל להבחין טענת הנאשמת, שלפיה לא כל האירוע תועד.

תיק אישי משמעתי בעניינו של החוקר יצחק אבישר וכן תיקים משמעתיים בעניינם של הסוהרים עדי תביעה מס' 6, 7 ו-8:

הנאשמת עותרת לקבל לעיונה את התיק המשמעתי בעניינו של החוקר יצחק אבישר וכן תיקים משמעתיים בעניינם של הסוהרים עדי תביעה מס' 6, 7 ו-8.

ראשית אדון בבקשה לקבל לעיונה את התיק המשמעתי בעניינם של הסוהרים. הנאשמת עתרה בבקשה לקונית, לא הצביעה בבקשתה על כל אינדיקציה שיש בתיקים המשמעתיים כדי לפגוע במהימנות הסוהרים והעדים וכי יש באלה כדי לסייע להגנתה.

נראה כי הנאשמת נוקטת בעניין זה בבחינת מסע דיג, כאשר היא מנסה ללקט לידיה כל מסמך שאולי יהיה בו מן הנמצא כדי לסייע לה.

יודגש כי אין חובה א-אפריורי, להעביר לידי ההגנה, בתוך חומר החקירה, את גיליונות הרישום הפלילי של עדי התביעה ו/או גיליונות הרישום המשמעותי, והדבר ייעשה רק כאשר החומר "עבר את מסננת הרלוונטיות ומשנמצא כי יש בו תועלת פוטנציאלית להגנתו" (בש"פ 600/15 מתיתיהו הירשמן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (ניתן ביום 1/12/15)). נדרש גם כי לצורך חיוב המאשימה במסירת הרישום, תציג המאשימה טיעון קונקרטי שיעלה ממנו האינטרס הלגיטימי של הנאשמת לקבל מידע כזה על עדם מסוים, ואין להלם "תקווה ספקולטיבית ורחוקה", שיעלה דבר מה מהחומר, כדי להצדיק היעדרות לבקשה ואף אין לאפשר "מסע דיג שתכליתו המעשית אינה ברורה" (ראה עניין "הירשמן").

הודגש רבות בהלכה הפסוקה, כי בהחליטה מהו החומר הרלוונטי לגבי משפט מסוים, אשר חייב להיכלל בחומר החקירה שיועמד לעיון הסנגוריה "חייבת התביעה להדריך את עצמה על פי כללי השכל הישר וההגיון הבריא מחד גיסא, ועל פי הצורך לנהוג בהגינות כלפי ההגנה מאידך גיסא..." (ע"פ 400/84 מדינת ישראל נ' אנג'ל, פ"ד לז(4) 481, 486).

בנסיבות האמורות לא מצאתי להידרש לעתירת הנאשמת לקבל לידי העתקים מגיליון הרישום המשמעותי של הסוהרים.

הנאשמת עתרה לקבל לעיונה העתק מהתיק האישי המשמעותי בעניינו של החוקר יצחק אבישר, לטענתה, קיים הליך פלילי, כנגד אחר אשר זוכה, כאשר במסגרת אותו הליך, נקבעו ממצאי מהימנות בנוגע לחוקר.

המאשימה טוענת בעניין זה כי מדובר במסע דיג, אין עניין של המקרה והקביעות בתיק הפלילי שצוין על ידי הנאשמת, לתיק שלפנינו.

עיינתי בהכרעת הדין אליה הפנתה הנאשמת (ת"פ 42032-10-17) ולא מצאתי כי ניתן להשליך מעניין זה לעניינו, עיקר הכרעת הדין שנגעה להתנהלות החוקר, הייתה בנוגע לפעולות חקירה שלא בוצעו על ידי החוקר והעובדה כי לא הכיר בטעותו החקירתית. לא מצאתי כי יש בעניין זה כדי להעלות את הרף ולהצדיק חשיפת הדין המשמעותי בעניינו של החוקר.

לנאשמת הכלים, במהלך החקירה הנגדית, לחקור את החוקר ולהציג בפניו את כלל הראיות הצריכות לעניינה, כפי ראות עיניה.

סעיף 108 לחסד"פ:

אין חולק כי החומר שגיליון מתבקש על ידי המבקש נהנה מחיסיון סטטוטורי הקבוע בסעיף 50 (א) (א) לפקודת הראיות. המדובר בחיסיון יחסי.

סעיף 108 לחסד"פ קובע:

"[...] בית המשפט רשאי, לבקשת בעל דין או מיזמת בית המשפט, לצוות על עד שהוזמן או על כל

אחד אחר להמציא לבית המשפט במועד שיקבע בהזמנה או בצו, אותם מסמכים הנמצאים ברשותו ושפורטו בהזמנה או בצו"

סעיף 108 לחסד"פ ענייננו בעד המביא עמו מסמכים, משכך, סביר כי בקשה מכוח סעיף זה תידון בפני השופט הדין בתיק העיקרי, הוא אשר יכול לערוך האיזון בנושא הרלוונטיות של המסמכים לבין האינטרס של המתלון ובחינת החיסיון.

עיון בבש"פ 9305/08 פלוני נ' בית ספר מאמוניה לבנות, ניתן ביום 3.12.08 קובע כי יכול שבקשה מכוח סעיף 108 לחסד"פ תידון בפני שופט שאינו דן בתיק העיקרי:

"[...]המסקנה מכך היא כי נקודת המוצא הינה שיש להביא בקשה לפי סעיף 108 לחסד"פ בפני השופט או ההרכב הדין בתיק. השופט או ההרכב יכולים לדחות את הבקשה אף מבלי לעיין בחומר המבוקש ואז לא יתעורר כל קושי (על בחינת הבקשה באופן דו שלבי ראו דברים שכתבתי בעבר: עדנה ארבל "המהפכה החוקתית במשפט הפלילי - האיזון שבין זכויות הנאשם, לבין זכויות קורבנותיו" ספר שמגר ב 255, 274-276 (2003)). לעומת זאת, אם יחליט השופט או ההרכב הדין בתיק כי יש לעיין בחומר המבוקש על מנת להחליט בבקשה, הרי שבסמכותו יהיה להחליט גם האם הוא זה שידון בבקשה או שהיא תועבר לדין בפני שופט תורן. במסגרת שיקול-הדעת שעל בית המשפט להפעיל ניתן למנות שיקולים שונים:

היכרות בית המשפט הדין בתיק עם התיק ופרטיו. אין דומה עניין בו אך הוגש בו כתב אישום לבין עניין בו כבר נשמעו עדויות וההליך נמצא בעיצומו. ככל שהשופט מצוי בפרטי התיק יהיה פחות נכון ויעיל להעביר את הבקשה לשופט שאינו מצוי בפרטי התיק ולא מודע לכל היבטיו, דקויותיו והסוגיות שבמחלוקת. לשיקול זה ישנם שני היבטים: הן היבט מהותי- לפיו שופט המצוי בפרטי התיק יוכל להבין את כל השלכותיה ומשמעויותיה של הבקשה ולפיכך להחליט בה בצורה מושכלת יותר, נכונה יותר ואולי גם צודקת יותר; והן היבט מערכתי- לפיו יש לשקול את ההשלכות הכרוכות בלימוד התיק על-ידי שופט תורן שאינו מצוי בו, שעה שישנו שופט הדין בתיק ומצוי בכל פרטיו.

החשש כי הנאשם בתיק יפגע מעיון השופט הדין בתיק בחומר המבוקש. הדוגמא שהביא בא-כוחם של העוררים יכולה להמחיש עניין זה. בתיק אלימות מבקש הסנגור לעיין בתיק הרווחה של הנאשם לצרכי הגנתו. עם זאת, בתיק מצוי מידע לפיו הנאשם היכה את שתי נשותיו הקודמות. מובן כי חשיפתו של בית המשפט הדין בתיק לחומר זה יוצרת קושי. על הסנגור לשכנע את בית המשפט כי קיים חשש מעין זה בחומר המבוקש, אך מובן הוא שלא ניתן לדרוש מהסנגור לציין בדיוק איזה חומר הוא חושש שייחשף בפני בית המשפט, הן מאחר והחומר אינו מצוי בידיו, והן מאחר שחשיפתו על-ידי הסנגור בעל-פה עלולה לפגוע במטרתו של הסנגור כי חומר זה לא יובא לידיעת בית המשפט הדין באישום.

• סוגיית החיסיון. במקרה בו בית המשפט הדין בתיק העיקרי ממילא יצטרך לעיין בחומר המבוקש על מנת להחליט בבקשה להסרת חיסיון (למשל בהתאם לסעיף 45 לפקודת הראיות), הרי שעל פניו אין היגיון להפריד בין שתי הבקשות שכן ממילא יאלץ בית המשפט לעיין בחומר זה (ראו עניין מצרי, פסקה 6).

יודגש כי אלו הם שיקולים מנחים לדון בסוגיה, אך וודאי שאין המדובר ברשימה סגורה ועל כל מקרה להיבדק לגופו".

בבש"פ 8252/13 מדינת ישראל נ' שיינר, ניתן ביום 23.1.14 (להלן: "עניין שיינר") נקבע:

"[...]הדיסקרטיות והסודיות הן אבני הפינה של הקשר הטיפולי, מעין אקסיומה ביחסי מטופל-מטפל. יחסי האמון הכרחיים כדי שהמטופל יסכים להיחשף בפני המטפל, והחשיפה בתורה, הכרחית לשם איבחון והתערבות טיפולית. המטופל אינו רגיל לחשיפה של עולמו הפנימי, ונכונותו לחשוף את המעיק עליו, נושאים עליהם אינו מעז לדבר אף בינו לבין עצמו, מבוססת על ההנחה שהדברים יישארו בינו לבין המטפל. בשל האופי המיוחד של ההליך הטיפולי, הוא מצריך הגנת-יתר, על מנת שיתאפשר למטופל לחשוף את הרגשות הכמוסים והאינטימיים ביותר שלו, את הפחדים, המצוקות, הפנטזיות. לא בכדי המטופל מצפה כי יישמר סוד שיחו עם המטפל, אשר מצידו, מעודד את המטופל לחשוף מידע פרטי ואישי, לעיתים אינטימי ביותר, תוך הבטחה לשמור על סודיות. ההנחה היא כי הטיפולים לא יינתנו כדבעי, אם המטופל לא יוכל לחשוף בפני המטפל באופן חופשי את צפונותיו. האמון שנוצר אצל המטופל, אשר שם מבטחו בכך ש"הסודיות מובטחת", היא קריטית כדי כך, שבלעדיה אין תקומה לקשר העדין והמורכב ביחסי מטפל-מטופל". (עניין שיינר לעיל) וכן שבירת החסיון ביחסי מטפל-מטופל בבריאות הנפש, יורם א. צדיק, פסיכולוגיה ומשפט, רפואה ומשפט, גיליון מס' 38 - יוני 2008).

החלטה זו עניינה בבקשת הנאשמת לחשוף את התיק המשמעותי בעניינו של החוקר יצחק אבישר, לקבל לעיונה פלט רישום ושהייה באגפים בעניינה של האסירה דורין ביליה, לקבל לידיה את התיק הרפואי (נפשי) של עדות תביעה מס' 4 ו-5, מבית הסוהר "נוה תרצה", את התיק המשמעותי בעניינם של הסוהרים וכן מידע בדבר שמה המלא של בכירה בשב"ס אשר התראיינה לתקשורת לאחר האירוע.

יצוין כבר עתה, כי באשר לעתירת הנאשמת לחשוף את שמה המלא של בכירה בשב"ס אשר התראיינה לתקשורת, הרי שנציג שב"ס שהתייצב באולמי, בדיון שהיה קבוע ליום 5/8/20, הודיע כי לשב"ס לא ידוע מי היא אותה בכירה בשב"ס, שהתראיינה, יחד עם זאת, הוסכם כי הנאשמת תמסור למאשימה, באמצעות ב"כ את התיעוד מתכנית הצינור, וככל שניתן יהיה להתחקות אחר שמה, הרי ששב"ס יעביר לנאשמת את פרטי הבכירה.

אשר לעתירת הנאשמת, לקבל לידיה פלט רישום ושהייה באגפים בעניינה של האסירה דורין ביליה, הרי שדי לי בהצהרת שב"ס, שלפיה במועד האירוע (31/12/18), הייתה האסירה משובצת באגף 2 בביס"ר נ"ה תרצה והאירוע השני המוזכר באישום, אינו רלוונטי למקום שיבוצה של העדה. לא מצאתי לחייב את המאשימה ו/או את שב"ס, למסור פלט כאמור, וב"כ הנאשמת לא הצליח להצביע על כל סיבה, שיש בה כדי להיעתר לבקשה למסור פלט כאמור.

תיק רפואי (נפשי) בעניינן של עדות תביעה מס' 4 ו-5:

הנאשמת עותרת לקבל לעיונה את התיקים הרפואיים הנפשיים בעניינן של עדות תביעה מס' 4 ו-5, לטענתה, למצבן

הנפשי של העדות, השלכה משמעותית על העבירות המיוחסות לנאשמת ובחשיפתן יש כדי להצביע על מהימנותן.

המאשימה מתנגדת בטענה כי מדובר בפגיעה בפרטיות של העדות ובכבודן.

מצב הנפשי של העדות אינו רלוונטי להליך המתנהל בפניי. נכון אמנם כי נקודת המוצא היא של גילוי רחב, על פי פוטנציאל ההגנה של הנאשמת ואף בפריפריה של האישום, ואולם, לא כך כאשר המדובר בפגיעה בזכויות החוקיות של העדות ובפגיעה בפרטיות (עניין שיינר לעיל).

ידוע, כי ככל שתפחת רמת ההגנה על מתלוננים ו/או עדים במשפט, ירתעו הם מלהתלונן כנגד הפוגעים בהם ו/או מלהגיע לבית המשפט ולמסור עדות.

הסרת החיסיון תעשה כחריג שבחריגים תוך הנמקה ראויה ובהתחשב בנסיבות של כל מקרה לגופו תוך הנמקה ראויה ובהתחשב בנסיבותיו של כל מקרה לגופו (בר"ש 1066/15 **מדינת ישראל נציבות שירות המדינה נ' פנחס סירוטה**, ניתן ביום 24.3.15).

עיון בפקודה מראה כי המחוקק מעדיף את האינטרס של חסיון הראיה על פני עקרון עשיית צדק (בג"צ 447/72 **ישמחוביץ נ' ברוך ואח'**, פ"ד כז (2) 253, 259). אולם כאמור, בית המשפט הוא שיחליט בסופו של יום, האם יש להסיר את החיסיון וזאת לאחר שישקול את מידת הצורך על פני האינטרס של שמירת הסודיות.

בנסיבות האמורות, לא מצאתי כי הנאשמת הצליחה להצביע על כל נסיבה או בסיס ולו הקלוש ביותר, שיש בהם כדי להצדיק פגיעה כה גדולה בפרטיות ובכבודן של העדות. בנסיבות אלה לא נמצא, כאמור ביסוס ולו הקלוש ביותר כי התיקים הרפואיים-הנפשיים של העדות, יש בהם כדי להשפיע על הנאשמת ולסייע לה בהגנתה, ובנסיבות אלה הבקשה נדחת.

סוף דבר:

א. תיק רפואי (נפשי) ו-תיק סוציאלי וכן התיק המשמעתי של הנאשמת מבית הסוהר "נווה תרצה": הנאשמת תפנה לשב"ס ותקבל לעיונה את החומר המבוקש על ידה. אשר לבקשה לקבל את רשימות כל העובדות הסוציאליות בבית הסוהר, לא מצאתי להיעתר לבקשה ולא ברורה הרלוונטיות להליך המתנהל בפניי.

ב. דו"ח סוהר והחלטת מפקד ביס"ר נווה תרצה שלא להעמיד את המבקשת לדין משמעתי:

כאמור לעיל, לא קיים כל דו"ח כאמור, ובמסגרת ההליך העיקרי תוכל הנאשמת לטעון טענותיה בעניין זה.

ג. תיעוד של כל מצלמות האבטחה המותקנות במטבחון חדר האוכל בעת האירוע וכן תיעוד האירוע במלואו:

ראו קביעותי לעיל, כמו גם הצהרת ב"כ הנאשמת כי יכול שבמהלך הדיון בתיק העיקרי, יפנה בבקשה לקיום סיעור במקום. עוד כעולה מדברי המאשימה, כלל חומר החקירה והראיות הרלוונטיות הועברו לידי ההגנה.

ד. תיק אישי משמעתי בעניינו של החוקר יצחק אבישר (ע"ת מס' 3 בכתב האישום): הבקשה נדחת.

ה. פלט רישום (ושהייה באגפים) בעניינה של האסירה דורין ביליה (ע"ת מס' 4 בכתב האישום): הבקשה נדחת.

ראו הצהרת שב"ס לעניין שהיית העדה.

- ו. תיק רפואי (נפשי) של עדות התביעה מס' 4 ו-5 מבית הסוהר "נווה תרצה": הבקשה נדחתה.
- ז. תיק משמעת בעניינם של הסוהרים, עדי התביעה מס' 6, 7 ו-8: הבקשה נדחתה.
- ח. מידע בדבר שמה המלא של "בכירה בשב"ס" שהתראיינה לתקשורת לאחר האירוע: הנאשמת תעביר את סרטון התכנית הצינור לידי המאשימה ותבחן האפשרות לאתר את אותה "בכירה בשב"ס".

בדיון הקבוע ליום 16/12/20 בשעה 11:30 ינתן מענה מפורט לכתב האישום.

המזכירות תשלח החלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, כ"ב חשוון תשפ"א, 09 נובמבר 2020, בהעדר
הצדדים.